

SHERLOCK HOLMES

A KRVAVÁ
ZRADA

MARK A. LATHAM

SHERLOCK HOLMES
A KRVAVÁ ZRADA

Copyright © 2017 by Mark A. Latham
published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1869-6 (pdf)

MARK A. LATHAM

SHERLOCK HOLMES
A KRVAVÁ ZRADA

 VENDETA

OBSAH

1. PODIVNÝ PŘÍBĚH	9
2. INSPEKTOR COTFORD	19
3. OČIVIDNÉ CHYBY	29
4. LORD GODALMING	35
5. TELEGRAM	49
6. SOUBOJ MYSLÍ	51
7. HARKEROVI	67
8. KORESPONDENCE MEZI SLEČNOU KATE REEDOVOU, SLEČNOU LUCY WESTENRAOVOU A SLEČNOU MINOU MURRAYOVOU	83
9. NĚŽNĚJŠÍ POHLAVÍ	89
10. OSUD <i>DEMETERU</i>	105
11. LEST A KLAM	117
12. KRVAVÁ DÁMA	121
13. TRAGICKÁ RÁNA	135

14. PŘÍBĚH SLUŽEBNICE	141
15. ZE ZÁHROBÍ	153
16. PSYCHIATR	157
17. DRÁKULŮV HOST	179
18. SMRTELNÉ SETKÁNÍ	183
19. ZAPOMENUTÍ LOVCI	205
20. NÁVRAT DO CARFAXU	211
21. TAJEMSTVÍ A LŽI	225
22. SLOVA HRABĚTE	235
23. DO TRANSYLVÁNIE	237
24. DRÁKULŮV HRAD	243
25. VAN HELSING	259
POZNÁMKA AUTORA: DATOVÁNÍ DRÁKULY	265
EDIČNÍ POZNÁMKA	267

*Pro Stevea Lymera,
který si vždy přál být v knize
o Sherlocku Holmesovi.
Konečně se mu to splnilo.*

*„Chci, abyste uvěřil...
uvěřil ve věci, ve které se vzpíráte věřit.“*

ABRAHAM VAN HELSING

PODIVNÝ PŘÍBĚH

„Svatá dobroto, Holmesi,“ řekl jsem. „Přece tohle doopravdy nečtete, že ne?“

Když jsem ráno vstal a chystal se na snídani, udivilo mne, že se můj přítel Sherlock Holmes již zaměstnává velkým svazkem spisů, přehrší novin a několika složkami nevyřešených případů. Holmes nebyl ranní ptáče, natož aby v tuto časnou ranní hodinu pracoval.

Holmes něco zamumlal a mávl rukou, aby mne odehnal. Zneklidněný jsem se rozhlédl po pokoji. Očividně byl vzhůru již nějakou dobu. Dosvědčoval to zavrženíhodný nepořádek v pokojích na Baker Street, které byly uklizeny sotva o několik dnů dříve, hned po poněkud náročných událostech, jež následovaly po Holmesově návratu do Londýna z dlouhého exilu. Tehdy jsem se rozhodl strávit nějakou dobu na Baker Street, abych zajistil, že Holmesovi již nikdo nebude usilovat o život.

Předmětem jeho nejnovější posedlosti bylo něco vskutku podivného. Zůstávalo hádankou, proč skeptický a pragmatický Sherlock Holmes, kterého znám již tolik let, věnuje pozornost takzvaným „Drákulovským spisům“.

Tato sbírka dokumentů podrobně popisovala boj skupiny „lovců upírů“ s nepřítelem, který na sebe vzal podobu transylvánského šlechtice. Události se udály v době od května do listopadu minulého roku, 1893, v Londýně, ve Whitby a v samotné Transylvánii. Drákulovské spisy, sesbírané různými rukama, očišťovaly lovce a zároveň zatracovaly zesnulého hraběte Drákulu. Čtyři mladí muži doprovodili jistého profesora Van Helsinga a paní Minu Harkarovou, rozenou Murrayovou, na misi, jejímž cílem bylo zbavit svět hraběte Drákuly, údajného krvežíznivého upíra z Transylvánie. Tolik jsem se dozvěděl z novin, které ty muže nazývaly „neohroženými lovci upírů“ nebo „bojovníky světa“. Jeden z oněch čtyř

mužů při dobrodružství zahynul – jistý Quincey P. Morris z Texasu. Ostatní stále žili v Anglii a veřejnost je oslavovala: Jonathan Harker, advokát a Minin manžel; doktor Jack Seward, který vedl ústav pro duševně choré v Purfleetu; a samotný Arthur Holmwood, nyní lord Godalming. Toho posledního postihla tragédie, neboť při případu zahynula jedna dívka, Lucy Westenraová, která byla lordovou snoubenkou. On sám musel mrtvole nebohé dívky proklát srdce, aby nemohla povstat z hrobu. Celá ta záležitost zanechala na mladém lordovi hluboké stopy. Od té doby ho na veřejnosti nikdo neviděl, přestože se překvapivě brzy po skonu slečny Westenraové oženil.

Na veřejnost se zatím dostaly jen ty neifantasknější verze událostí. Vyšetřování faktů celého případu trvalo povážlivě dlouho. Většina lidí očekávala, že bojovníky světla – obzvláště jejich proslulého velitele Van Helsinga – zbaví veškerých obvinění, a možná dokonce ocení jejich roli v porážce hraběte Drákuly. Při nezávazném tlachání v klubu jsem se doslechl pár dalších podrobností, ale zajisté to nebyl typ případu, o jaký by se Sherlock Holmes obvykle zajímal.

Povzddechl jsem si a zazvonil jsem na paní Hudsonovou.

„Zajisté přinejmenším posnídáte, že ano?“ zeptal jsem se.

„Cože? Ach, pokud chcete.“

Můj přítel, všeobecně vysílený prací, se ocital na konci svých sil. To bylo zřejmé. Pod očima se mu vytvořily temné kruhy a ostré rysy jeho tváře byly ještě napjatější než jindy. Pleť měl tak bledou, až byla téměř průsvitná. Holmes po svém zázračném „návratu z hrobu“ a po zajetí nebezpečného zlosyna, plukovníka Sebastiana Morana nestrávil na Baker Street ještě ani čtrnáct dní. Zdálo se však, že již nyní narazil na další případ, jenž byl navíc velice zvláštní.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře, načež jsem paní Hudsonové otevřel. Natáhla krk, aby se podívala na Holmese, a zamračila se, když ho spatřila v županu přikrčeného na zemi a obklopeného ostrovem pomačkaných papírů. Pak se její zamračení rychle změnilo v nečekaně vřelý úsměv.

„Je dobře, že je zpátky, doktore Watstone,“ řekla tiše. „Sice mě během let doháněl k šílenství, ale bez něj to nebylo ono, nemyslíte?“

„Ano... bez něj to vůbec nebylo ono.“

„Stále nemohu uvěřit, že je tady. Jako by vstal z mrtvých.“

Její slova ve mně probudila vzpomínky – bolestné vzpomínky na někoho, koho jsem teprve nedávno ztratil a kdo se již nikdy nevrátí. Náhlé pomyslení na Mary mne zasáhlo nečekanou silou. Můj výraz zřejmě prozrazoval mé city, neboť hospodyně na okamžik vypadala ustaraně. „Odpusťte, doktore... Nezvonił jste pro snídani? Bude pan Holmes jíst?“

Byl jsem rád, že změnila téma, ačkoli se strachovala více o Holmese než o mne, a trapný okamžik pominul.

„Ano, paní Hudsonová, myslím, že ano. Snídaně by byla báječná.“

„Paní Hudsonová!“ zvolal Holmes a dvěma velkými skoky se ve vší své neupravené kráse ocitl u dveří. Vypadal jako duch bývalého slavného detektiva. „Možná si budete muset pospíšet, pokud máme posnídat, neboť dnes ráno očekávám hosta. Domnívám se, že přijde brzy. Doktor Watson si možná bude muset na svůj toust počkat.“

Paní Hudsonová za sebou zavřela dveře a já se otočil k Holmesovi, který již začal zvedat náruče novin a házet je za pohovku. Očividně se pokoušel uklidit.

„Holmesi, proč s takovým potěšením čtete ty spisy o hraběti Drákulovi? A pro všechno na světě, proč ohledně nich dnes ráno očekáváte hosta?“

Náhle se zarazil. „Watsone, já z vás nakonec ještě udělám detektiva. Vydedukoval jste, že můj host a podivný případ Dráculy mají něco společného?“

„Skutečnost, že jste se do těch papírů naprosto ponořil, nemůže naznačovat nic jiného, neboť svou mysl vždy plně upíráte na řešení případu. Mé otázky však přetrvávají – proč se o tu záležitost zajímáte? Přece je už vyřešená.“

„Skutečně?“ Holmesova ústa se zkrivila do malého úsměvu, oči mu jiskřily nad černofialovými kruhy, které si dovezl z mnohaměsíčního sledování Moriartyho okruhu spiklenců po celé Evropě. Ovšem stále tam byla i síla – Sherlock Holmes byl možná fyzicky vyčerpaný, ale jeho geniální mysl pracovala se stejnou vervou jako obvykle.

Věděl jsem, že kráčím do pasti, ale tolik mne to zaujalo, že jsem do ní vstoupil dobrovolně. Často to byl jediný způsob, jak z něj vytáhnout podrobnosti o pozoruhodném případu.

„Holmesi, zajisté jste ve včerejších *Timesech* také četl, že sám sir Toby Fitzwilliam zprostil profesora Van Helsinga všech obvinění a vychvaloval jeho společníky. Hrabě je mrtvý, ačkoli po sobě zanechal celou řadu nebohých obětí. Drákulovské spisy budou každou chvíli zveřejněny v plném znění – i když vidím, že vy už jste si jeden výtisk obstaral. Co můžeme získat tím, že si fakta prostudujeme znovu?“

„Můj drahý Watsone, vždy můžete něco získat, když si znovu prodáte data. A v případě, kdy jsem je obdržel tak podivným způsobem, to platí dvojnásob. Vskutku, není tu nic, co by už neviděly nejvyšší autority v zemi – a mezi ty počítám i sira Tobyho Fitzwilliama, jehož úsudek považuji za bezchybný –, ovšem nejpozoruhodnější je skutečnost, že se mi vůbec dostaly do rukou. Jen se podívejte, odkud pocházejí, Watsone.“

Holmes mi podal kartičku, na které bylo úhledně napsáno: „Dio-genův klub, Pall Mall“. Zezadu na kartičce stála jediná iniciála M., napsaná královsky modrým inkoustem.

„Mycroft,“ zamumlal jsem. Okamžitě mne to zaujalo. Sherlockův bratr žádal o pomoc jen vzácně, a když tak učinil, obvykle to předznamenávalo něco vzrušujícího nebo nebezpečného. „Připojil nějaký vzkaz?“

„To nebylo třeba, Watsone. Už z pouhé skutečnosti, že se do toho můj bratr zapojil, je zřejmé, že jsem si to měl přečíst, abych našel něco, co policie přehlédla. Drákulovské spisy obsahují sedmadvacet deníkových zápisků, dopisy, telegramy, články a rozličné zprávy. Verze, kterou mi poskytl Mycroft, navíc zahrnuje několik policejních zpráv, které nebudou součástí spisů, až je zveřejní. Objevuje se tam i pár zajímavých marginálií, ne všechny Mycroftovou rukou. Každé slovo jsem si přečetl dvakrát, krom toho i několik metrů sloupků v tisku pro širokou veřejnost, a věřím, že jsem už natrefil na jádro celého problému.“

„Dvakrát... Kdy vám ty spisy doručili, Holmesi?“ zeptal jsem se. Předchozí večer jsem večerel mimo dům, ale vrátil jsem se ve tři čtvrtě na deset, když Holmes hrál na housle – v tu chvíli nebylo v pokojích po žádných spisech ani stopy.

„Krátce před půlnocí,“ odvětil.

„Tedy... jste musel být vzhůru celou noc. Opravdu, Holmesi, musíte se naučit o sebe dbát. Jako lékař musím...“

„No tak, Watsoně, na to bude dost času později. Řekněte mi rychle – co víte o případu hraběte Drákuly?“

Nelíbilo se mi, jak Holmes odbyl mé starosti o jeho zdraví, ale věděl jsem, že s tím nic nezmohu. „Tolik jako všichni,“ řekl jsem s povzdechem. „Ten Nizozemec Van Helsing a malá skupinka dalších mužů...“

„Včetně ženy,“ doplnil mne Holmes.

„Dostal bych se k tomu. Ano, patřila k nim i žena, myslím, že paní Harkerová. Odhalili tajné plány jistého... tedy... no, je to příliš hrůzostrašné, než abych to popisoval.“

„Upíra,“ vstoupil mi Holmes znovu do řeči.

„Ano, tak. Vskutku, odhalili plán upíra, který se chystal zde v Londýně získat základnu pro svou hrůzovládu. Profesor ho zastavil a je oslavován jako hrdina. Ten příběh rozproudil krev celému Londýnu.“

„To je pravda,“ řekl Holmes. „Ale povězte mi, jak dalece tomu příběhu věříte?“

„Tedy, nebýt včerejšího rozhodnutí sira Tobyho u soudu, posmíval bych se představě, že by tady nebo kdekoli jinde, když už jsme u toho, pobíhal nějaký upír. Vy sám jste však řekl, že úsudek sira Tobyho Fitzwilliama je bezchybný. Takže...“ Pokrčil jsem rameny. Nechtěl jsem před svým skeptickým přítelem přiznat, že bych věřil v existenci nemrtvého. Sir Toby byl jedním z nejuznávanějších soudců v zemi a někteří říkali, že je dokonce i členem tajné výzvědné agentury. Zajímalo mne, odkud ho Mycroft Holmes zná.

„Vskutku. Přesně to je ten důvod, proč na tom příběhu musí být něco víc. Víme přece, že upíři neexistují.“

„Důkazy naznačují něco jiného,“ řekl jsem. „Tedy pokud jste se nyní nezařadil mezi jedince, kteří překrucují fakta tak, aby odpovídala jejich teoriím.“ Snažil jsem se nevypadat samolibě. Holmes to nějakým způsobem zvládal za nás oba.

„A vy věříte, že právě to tu máme? Fakta?“

„Tedy... naznačujete, že sira Tobyho ošálili?“

„S naprostou jistotou prohlašuji, že dovolil, aby se veřejnost dozvěděla laickou verzí událostí, protože postrádá důkazy, jimiž by ji vyvrátil.“

„Muž v jeho postavení nepotřebuje důkazy, aby popřel slova nizozemského profesora,“ ušklíbl jsem se.

„Obvykle ne. Ovšem Abraham Van Helsing není obyčejný akademik. Jeho jméno jsem v minulosti již několikrát slyšel, naposled v době, kdy jsem byl ohledně jedné závažné věci v Rakousku. Je to chytrý muž, Watson. A mazaný. Na tom příběhu musí být něco víc – musí existovat nějaký důvod, proč sir Toby ty... nesmysl schválil a proč mě bratr požádal o pomoc. Věřím, že jsem z toho mála, co jsem obdržel, odhalil podstatu celé záhady.“

Tak silné výroky naznačovaly, že je Holmes rozrušený. Prozatím jsem se dalšího vyptávání ohledně Van Helsinga vzdal.

Místo toho jsem se zeptal: „Vy nemáte k dispozici veškeré dokumenty?“

„Ale ano, mám všechny oficiální spisy.“

„Tak o co jde, Holmesi?“

„Vše má svůj čas, Watson. Nejdříve budete tak hodný a otevřete dveře paní Hudsonové.“

V tu chvíli se ozvalo tiché zaklepání. Nestály za tím žádné triky – Holmes měl zkrátka sluch jako netopýr a nepochybně cinkání podnosu se snídání slyšel o dobrých pár vteřin dříve než já. Otevřel jsem dveře a pobídl hospodyni, aby vstoupila.

Sotva odložila táč na stůl, když se dole hlasitě rozezněl domovní zvonek.

„Jeminánku,“ řekla paní Hudsonová. „Někdo je u dveří. Mohu vás zanechat se snídání a zjistit, o koho jde?“

„Zajisté, paní Hudsonová,“ odvětil Holmes, který se již převlékal z obnošeného županu do saka, „ale nemusíte se toho hosta vyptávat na jméno. Bude to inspektor Bradstreet ze Scotland Yardu.“

Paní Hudsonové musím připsat k dobru, že se netvářila překvapeně. Odešla dolů a o pár minut později uvedla do místnosti vousatého inspektora Bradstreeta. Potřásl jsem mu rukou a vybídl ho, aby se posadil. Přitom jsem se smutně podíval na tousty, které, bohužel, musely ještě chvíli počkat.

„Vaše domovnice mi sdělila, že jste mě očekával, pane Holmesi,“ řekl Bradstreet, „ačkoli nechápu, jak jste to mohl tušit.“

„Zrovna jsem přemýšlel o tomtěž.“

„Je to jednoduchá otázka načasování, inspektore,“ ušklíbl se Holmes. „Včera v noci jsem od jistého člověka ve vládě obdržel Drákulovské spisy. Složka byla označena razítkem Scotland Yardu, divize B. Vzhledem k našemu předchozímu pracovnímu vztahu se zdálo zřejmé, že na tento rozhovor vyberou právě vás. A co se týče načasování – ta záležitost je velice naléhavá, jinak by se mi spisy nedostaly do rukou v tak neobvyklou hodinu. Zdá se, že si někdo přál, abych si je přečetl předem. Díky tomu jsem věděl, že na Baker Street vyrazíte hned, jak se nahlásíte v práci, což bylo, předpokládám, v osm hodin. V tuto dobu je doprava velice hustá, a tak jsem odhadoval, že vám cesta zabere čtyřicet minut. Zvládl jste to za třicet – gratuluji.“

„Tedy, to mě podržte. Ve skutečnosti, pane Holmesi, mi cesta trvala pětáctýřicet minut, jen jsem vyrazil o něco dříve, než jste se domníval. Vstávám brzy. Jsem na to zvyklý. A obávám se, že jste udělal ještě druhou chybu,“ řekl inspektor a u mého přítele si vysloužil pozvednuté obočí. Nezapírám, že jsem si ten okamžik celkem užíval, neboť Holmes nebyl zvyklý uznávat vlastní chyby.

„Opravdu?“ pronesl Holmes celkem zdvořile, ačkoli jsem bezpečně rozeznal jeho podráždění.

„Řekl jste, že mě poslali kvůli tomu, že jsme spolu pracovali na případu modré karbunkule, mezi jinými. Ovšem to už je dávno, pane Holmesi, a v divizi B si to pamatuje málokdo. Ne, když jsem dnes

ráno dorazil do práce, pane Holmesi, někteří o vás už mluvili kvůli té záležitosti s Drákulou a já jsem požádal, aby mě k případu přidělili.“

„Smím se zeptat proč?“

„Kvůli starému příteli. Velmi starému.“

„Cotfordovi,“ pronesl Holmes.

Při zvuku toho jména, které jsem nikdy dříve nezaslechl, Bradstreetovi poklesla čelist. Za okamžik odpověděl: „Nuže... ano. Ale jak?“

„Ve spisech je krátká zmínka o jistém detektivu inspektoru Cotfordovi, zapsaná tužkou a nešikovně vygumovaná. Byla pro mě maličkost zjistit, že dříve pracoval v divizi B a poté krátce sloužil v purfleetském policejním sboru, kde se jako zkušený policista téměř nepochybně setkal s profesorem Van Helsingem a jeho skupinou. Nenašel jsem žádné další zmínky o Cotfordovi ani policejní zprávy z Purfleetu, což je jedna z několika významných mezer v příběhu. Doufám, že tyto záležitosti dokážete objasnit, inspektore – vzbuzujete ve mně naději, již jsem v okamžiku, kdy jste dorazil k mým dveřím, nechoval.“

Bradstreet zářil, jako by mu Holmes složil kompliment, ačkoli jsem si byl téměř jistý, že to byla urážka. Nalil jsem trochu čaje a podal šálek vděčnému inspektorovi, který se poněkud uvolnil a začal vyprávět.

„Frank Cotford je starý přítel, jak už jsem říkal, pane Holmesi, byl to můj dlouholetý kolega. Pracovali jsme spolu ve Whitechapele a otrkali se na těch nejhorších hříších a vraždách v tomto nebo kterémkoli jiném městě, než jsme se z té díry oba vyhrabali – já do Chelsea a on do Purfleetu. Postupem času jsme se přestali vídat, jak se to kvůli povinnostem a rozdílným působistím stává. Když jsem ho viděl naposled, byl na tom špatně. Začal pít a mluvil v hádankách o ‚nizozemském ďáblu‘, který se rozhodl vzdorovat zákonu.“

Holmes po mně střelil pohledem. „Kdy se ta schůzka odehrála?“ zeptal se.

„Muselo to být vlani v listopadu. Frank říkal, že narazil na pár gentlemanů včetně jednoho Nizozemce a... tedy, abych řekl pravdu,

moc jsem mu nerozuměl. Vím jen, že se něco stalo – mělo to něco společného s tím Drákulou – a Franka Cotforda to zdrtilo. Dvacet let u policie se rozplynulo jako pára nad hrncem.“

„Musel jste ho vidět znovu, proč byste jinak vyhledával mou radu?“ pronesl Holmes.

„Před dvěma týdny jsem ho zahlédl z dálky, ačkoli odešel dříve, než jsem s ním stihl promluvit. Přiznávám, že jsem se trochu bál ho oslovit, neboť vypadal velice ztrhaně. Trochu jsem se vyptával na příčinu jeho bídného stavu. Štamgasti v místní hospodě mi řekli, že pořád řeční a blábolí o upírech, zlosynech a ďáblech a přísahá, že si pro něj zanedlouho přijdou. Domnívám se, že si na Frankově mysli vyžádala svou daň ztráta pracovního místa, pane Holmesi, ale i tak – pokud jsem se někdy nazýval jeho přítelem, byl bych nedbalý, kdybych se na něj alespoň diskrétně nevyptával.“

Holmes spojil prsty a zíral přímo před sebe. Usilovně přemýšlel. Nakonec promluvil: „Kde je bývalý inspektor Cotford nyní?“

„Zpět, kde začínal,“ řekl smutně Bradstreet. „Ve Whitechapelu.“

„Pak bychom měli začít právě tam. Vypijte si čaj, inspektore.“

„My už půjdeme?“ zeptal jsem se, čímž jsem propůjčil hlas inspektorovu výrazu.

„Nejlepší příležitost je teď, Watsone. A cestou vás budu moci poučit ohledně nesrovnalostí v Drákulovských spisech. Je to záhada, kterou je třeba vyřešit, velice zapeklitá záhada. Pevně věřím, že brzy budu mít příležitost utkat se se skutečně schopným protivníkem – tak brzy po tom posledním. Takové štěstí by se muži nemělo přihodit dvakrát za život.“

„Vy už žijete podruhé,“ podotkl jsem.

Holmesovi se rozzářily oči, když nad tím žertíkem souhlasně zapřemýšlel, a pak se jeho únava náhle vypařila. „Máte pravdu, Watsone,“ řekl. „Máte naprostou pravdu.“

INSPEKTOR COTFORD

Bradstreet trval na tom, že nás do domu svého bývalého přítele osobně doprovodí nejen proto, aby nás představil, ale také, aby nám nabídl jistou ochranu. Cotforda zřejmě přinutili k předčasnému důchodu pod záminkou zhoršujícího se zdraví a jeho skromná policejní penze mu dovozovala vydržovat si byt na Wentworth Street, co by kamenem dohodil od těch nejhorších nocleháren a temných ulic v celém East Endu.

Zatímco naše bryčka rachotila po dlážděných ulicích, Holmesovy ostříží oči se míhaly sem a tam a vstřebávaly veškeré podrobnosti okolí. Ovšem nezajímal se o piščí děti ve strouhách ani o ginem nasáklé opilce, kteří spali na hromádách odpadků.

„Tam před námi, není to Chicksand Street?“ zeptal se Holmes inspektora.

„Ano, je, pane. Co na tom?“

„Chicksand Street se v Drákulovských spisech popisuje jako jedno z doupat hraběte, které objevil jistý Jonathan Harker z Van Helsingovy nechvalně proslulé skupiny. Není zvláštní, že se inspektor Cotford rozhodl strávit důchod sotva pár minut chůze od takového místa?“

„Uznávám, že to je zvláštní,“ řekl Bradstreet, když policejní bryčka zastavila před zchátralou, sazemi a špínou zčernalou terasou. Do bryčky zavál pach shnilé zeleniny, vyčpělého piva a mnohem horších věcí. „Cotford vždy neochvějně trval na tom, že celá záležitost s Drákulou způsobila jeho zkázu, a zdálo se, že se bojí všech, kteří do ní byli zapleteni. Možná tu pobývá jen z nutnosti. Zajisté to nemůže prospívat jeho duševnímu zdraví.“

Holmes vystoupil jako první a pobídl inspektora, aby si pospíšíl ke dveřím. Stále jsem neznal přesné podrobnosti dokumentů, jež můj přítel četl, a věděl jsem, že je budu muset brzy prostudovat,

abych s Holmesem udržel krok. Z lehkosti jeho chůze a povědomé jiskry v očích jsem poznal, že vycítil zlosyna a že se před ničím nezastaví, dokud toho padoucha nepřivede před spravedlnost.

Bradstreet zabušil na dveře bytu v přízemí. Ten zvuk téměř přehlušilo pekelné burácení a rachocení projíždějícího pivovarského valníku.

Okamžik jsme čekali na prahu, než Bradstreet zabouchal znovu. Tentokrát za dveřmi někdo zavrčel nadávku, která nám naprosto jednoznačně nařizovala, abychom se ztratili. Holmes pozvedl obočí a pohlédl na Bradstreeta. Inspektor se zašklebil, poté se opřel o dveře s popraskanou barvou a dunivým hlasem zavolal: „Franku? Tady Roger. Jsem tu v oficiální věci. Radši byste měl otevřít.“

O několik vteřin později někdo dveře rozrazil takovou silou, až praskly o zeď chodby. Před námi stál vysoký šedovlasý muž s úzkýma nemilosrdnýma očima pod temným obočím, snědou pletí a bujným knírem. Vypadal spíše jako vytáhlý kovboj z obálky levného amerického románu než jako policista z Whitechapelu, ať již bývalý, nebo ne.

„Nemusím se zpovídat v žádné oficiální věci, Rogere Bradstreete,“ zavrčel. Ruce zatíнал v pěst a nejistě vrávorал, jako by stál na palubě lodi. Z jeho dechu čpěl gin, i když bylo sotva po deváté hodině ranní.

Z výrazu na Bradstreetově tváři – a také z toho, jak netypicky ztratil řeč – jsem vytušil, že neočekával, že svého starého přítele spatří v takovém stavu ani že se bude chovat tak bojechtivě. Byl to Sherlock Holmes, nikoli inspektor Bradstreet, kdo jako první promluvil.

„Detektiv inspektor Cotford, že ano? Sherlock Holmes, k vašim službám. Nikdy jsem neměl tu čest, ačkoli o vaší práci u policie jsem slyšel jen samou chválu.“

Cotfordova tvář se zvrásnila, jak se zamračil. „Sherlock Holmes? Sám velký detektiv povstal z hrobu a přišel k mým dveřím, aby prošetřil smutnou záležitost mé chudoby? Jen se dobře podívejte, pane, a pak odejděte, neboť pro mě nemůžete už nic učinit.“

„Právě naopak, inspektore,“ řekl Holmes, který dál používal jeho zaniklý titul. „Váš dobrý přítel Bradstreet mě najal, abych přijal váš případ a pomohl vám tam, kde Scotland Yard pomoci nemůže nebo nechce. Nejsem žádný pedant, nesvazují mě zákonné povinnosti, politické pletichy ani malicherné jurisdikce. Pokud je tu případ k rozlousknutí, s radostí odhalím pachatele. A existuje přinejmenším jeden pachatel, který unikl vaší dlouhé ruce, že ano? Víte, o kom mluvím.“

„O tom Nizozemci,“ zamumlal jedovatě Cotford.

Holmes přikývl.

„Raději byste měl jít dál, pane Holmesi.“

„Takže vidíte, musí to být Van Helsing. Ten padouch pronásledoval hraběte až na konec světa a chladnokrevně ho zavraždil.“ Cotford všem potřetí nabídl ušmudlanou placatku a my jsme znovu zdvořile odmítli.

Cotfordův byt vypadal trochu jako chatrč, až na knihovnu, která obsahovala úhledně seřazené svazky, převážně deníky. Působila tam naprosto nepatřičně. Bylo snadné zapomenout, že Cotford býval poctivým mužem zákona.

„Proč by něco takového dělal?“ zeptal se Holmes. Oči měl zavřené, prsty přitisknuté k sobě a rty našpulené, jak se soustředil na každé slovo Cotfordovy nezřetelně vyslovované výpovědi.

„Jak bych to mohl vědět? Ale stačí se na něj podívat a víte, co je to za člověka. Intrikán.“

„Takže nemáte důkazy, kterými byste svá podezření podpořil?“

Cotford vydal zvuk, který byl napůl odříhnutím, napůl zavrčením. „Všechno zkonfiskovali. Van Helsing si postěžoval na vyšších místech. Někdo se přimluvil u asistenta komisaře a ten mě vykázal. Tak to chodí, pane Holmesi. Politika, jak jste říkal. Sebrali mi všechny složky a předali je tomu nizozemskému padouchovi. Vsadím se, že je všechny spálil. Až na...“ Znenadání se odmlčel.

„Až na co, inspektore Cotforde?“ pravil Holmes, otevřel oči a upřel na toho muže pronikavý zkoumavý pohled.

„Až na deníky,“ odvětil s jistou neochotou Cotford. Mávl placatkou ke knihovně. „Všechno si zapisuju. Vždycky jsem to dělal. Opsal jsem si dopisy, poznámky a samozřejmě jsem přidal i své vlastní postřehy.“

„Chcete říci, že ty deníky obsahují úplný opis Drákulovských spisů?“ vložil jsem se do toho.

„Přinejmenším všech, které jsem viděl nebo které se mi dostaly do rukou. A pokud vím, některé ty věci a výpovědi, jež jsem zapsal, se k soudům nikdy nedostaly.“

„Například?“ zeptal se Holmes ostře.

„Ukážu vám to,“ řekl Cotford vzdorovitě a dovrávorál k policím, aby přinesl tenký svazek. Listoval stránkami a pak otevřenou knihu podal Holmesovi. „Záznam výměny dopisů mezi jistou Wilhelminou Murrayovou – později paní Harkerovou – a slečnou Kate Reedovou, učitelkou dívčí školy Blackall v Exeteru. Ty dopisy byly napsány v době od 23. do 26. května loňského roku, 1893, když byl pan Jonathan Harker v Transylvánii. Zajisté si vybavíte jeho vlastní výpověď z Drákulovských spisů, podle níž ho hrabě v té době držel jako vězně.“

„Děláte čest své profesi, inspektore,“ pravil Holmes. „Není tu poznačený obsah těch dopisů. Máte je u sebe?“

„Ne, nemám.“

„Ale znáte jejich obsah?“

„Ne, neznám.“

„Nuže, co vás vede k podezření, že obsahují něco nekalého?“

„Jsem důsledný muž, pane Holmesi. A ve vás se trocha té důslednosti také najde.“ (Svůj úšklebek jsem se pokusil zakrýt skoro stejně usilovně, jako se Holmes snažil zastříť podráždění z takového přirovnání.) Cotford pokračoval: „Hovořil jsem se slečnou Reedovou, a ačkoli se mi nechtěla s ničím svěřit, na jejím chování bylo něco, co podnítilo mé podezření. Něco skrývala a mělo to spojitost s klepy kolem slečny Murrayové a slečny Lucy Westenraové.“

Holmese to očividně velice zaujalo. „Slečna Reedová znala zesnulou slečnu Westenraovou z Hillinghamu?“

„Všechny tři spolu chodily do školy. A bylo v tom i něco víc – vsadil bych se, že se slečna Reedová slečny Murrayové bála.“

„To vám říká policejní intuice?“

„Mohl byste to tak nazvat.“

„Ovšem nemáte důkazy. Vskutku, ty dopisy jste nikdy neviděl.“

„Ne, ale ověřoval jsem si to na poště. Je to malý podnik a žena tamního poštmistra ví o všem, co se šustne. Řekla mi, že slečnu Reedovou a slečnu Murrayovou znala už od plenek. Potvrdila, že si ty dopisy poslaly a vzpomněla si, že to bylo naposled, kdy si ty tři dívky nějaké dopisy přes jejich poštu vyměnily. Předpokládala, že za to mohlo předčasné úmrtí slečny Westenraové.“

„Upovídanost je pro detektiva opravdovou ctností, inspektore.“

„Potvrdila, že kromě dopisů slečně Reedové odeslala slečna Murrayová ten samý týden od 23. května jen jeden další dopis – slečně Lucy Westenraové.“ Cotford vypadal, jako by na sebe byl hrdý.

„To už jste nám řekl,“ podotkl jsem a začínal přemýšlet, jestli ten muž není jen pomatený opilec a jestli bychom ho vůbec měli poslouchat.

„Ne, Watson!“ vykřikl Holmes vzrušeně. „Inspektor odpověděl na otázku, kterou jsem ještě nepoložil.“

Vyměnil jsem si pohled s Bradstreetem, který jen pokrčil rameny.

„Proč slečna Mina Murrayová,“ řekl Cotford s jistotou namyšleností, „nenapsala ani jeden dopis svému snoubenci do Transylvánie? Viděli jsme opisy jejího deníku. Víme, že se o něj bála. Víme, že o něm psala slečně Lucy. Ale nikdy se ho nepokusila osobně kontaktovat.“

„Možná neznala adresu toho odlehlého transylvánského hradu,“ nadhodil jsem zamračeně.

„Ale zajisté ji měla firma pana Harkera, takže jí mohla adresu poskytnout,“ oponoval Cotford. „Pokud si o něj dělala takové starosti, určitě by to zkusila. Stěží to vypadá jako jednání zamilované snoubenky, že? Právě proto si to poštmistrova žena tak jasně pamatovala – ptala se slečny Murrayové na jejího nápadníka, ale obdržela jen strohou odpověď.“

„Tedy, jaký závěr z těchto zjištění vyvozujete, inspektore Cotforde?“ zeptal se Holmes.

„Nejen z těchto zjištění, pane Holmesi. Zakládám ho na mnoha dalších.“ Opět ukázal směrem ke knihovně. „A můj závěr zní, že se jedná o spiknutí, jehož výsledkem bylo několik vražd.“

„Věříte, že slečnu Westenraovou zabil někdo jiný než Drákula?“

„Nepochybně.“

„Mina Murrayová?“

„Nikoli, ačkoli se domnívám, že ví víc, než co říká. Myslím si, že se smrti té dívky má co do činění ten nizozemský profesor. Paní Harkerová a její prostoduchý manžel, stejně jako Arthur Holmwood po něm zametli stopy.“

Při vyslovení toho jména se inspektor Bradstreet nadechl přes zaťaté zuby. Holmesovi se nadzvedly koutky v náznaku vědoucího úsměvu. Já jsem nechápal, co dobrého by mohlo vzejít z rozhazování takových obvinění.

Sherlock Holmes poté ke Cotfordovi promluvil přísně. „Jste odvážný, když do této záležitosti zahrnujete lorda Godalminga. Opět se ptám, jaké máte důkazy, nebo je i tohle jen intuice?“

„A já opět říkám, že vše je v těchto knihách. Pokud jste četl Drákulovské spisy, pak na to zajisté dokážete přijít sám, *detektive*.“

Holmes se zamračil.

Cotford si toho vůbec nevšiml a pokračoval: „Je to vskutku podezřelé, když člen Sněmovny lordů několik dní poté, co po náhlé smrti svého otce zdědí veškerý jeho majetek, pochová brzy nato svou snoubenku i tchyni. A ještě podezřelejší je, když ten samý člověk zdědí statek Westenraových díky velice neobvyklému a neuváženému dodatku v závěti starší paní Westenraové. Říkám, že Holmwood měl motiv i prostředky, pane Holmesi. Nemyslíte?“

„Zmínil jste spiknutí, *pane Cotforde*,“ řekl Holmes. „To je samo o sobě vážné obvinění.“

„Pokud opravdu chcete tento případ přijmout, pane Holmesi, pak se velice brzy dozvíte, o čem mluvím. Ti slavní lovci upírů jsou velice tajnůstkářští, jak sám uvidíte.“

„A co jejich proslulý mentor, náš milý profesor?“

Cotford si odplivl. „Na něm není nic milého. Teď si říká lord Carfax. To je další podfuk, který strážcům zákona pěkně zamotal hlavu. Po hraběti zdědil čerstvě získaný majetek. Prý si tam nyní žije jako král.“

„Neměl jste pokušení přesvědčit se o tom na vlastní oči?“

„Neměl.“ Z Cotfordova chování bylo i mně jasné, že lže. „Já...“

„Nemůžete, že ne, Franku?“ skočil mu do řeči Bradstreet. Otočil se k nám, aby to vysvětlil. „Podmínkou Frankova čestného zproštění povinností bylo, že nechá Van Helsinga být, jinak ho zatknou. Profesor nikdy nebyl obviněn a po rozhodnutí soudu se zdá, že ani nebude.“

„A tak to zůstane, není-liž pravda, Rogere?“ zabručel Cotford.

Holmes znenadání vstal a otázel se: „Pane Cotforde, smím si vypůjčit vaše deníky, abych je mohl důkladně porovnat s oficiálními zprávami?“

„Nesmíte, pane.“

„Ne?“

„Neznám vás. Nesvěřím svou životní práci cizímu člověku, ani tak slavnému, jako jste vy.“

„A co mně, Franku?“ zeptal se inspektor Bradstreet.

„Ani vám ne, Rogere Bradstreete. Vám obzvlášť ne. Právě policie mě srazila na dno, ignorovala mou výpověď a důkazy předala tomu nizozemskému padouchovi.“

„Ale jak by vám mohly nyní pomoci?“

„Víc, než si dovedete představit, ale to je moje věc.“

Spatřil jsem příležitost a vložil se do toho. „Pane Cotforde, nepřejeme si do této momentálně uzavřené záležitosti přivést další policisty. Ovšem velice bychom si vaši spolupráce vážili. Jinak bychom možná mohli policii informovat, že pokračujete ve svém vyšetřování. Navštívil jste tu nemovitost na Chicksand Street, že ano?“ Z mé strany to byla jen spekulace, ale z Cotfordovy reakce jsem poznal, že jsem hádal správně. A z výrazu v Holmesově tváři jsem zase pochopil, že jsem měl mlčet.

„Hrozíte mi konstáblý v mém vlastním domě, pane?“ zavrčel Cotford, zvedl se do plné výšky a sevřel obrovské ruce v pěst. „Všichni okamžitě odejděte. Už tu nejste vítáni.“

„Franku, pro přátelství...“ začal Bradstreet.

„Ven!“ zařval Cotford. „Jestli chcete přátelství, přijďte na skleničku do Ten Bells – nebudete sem tahat detektivy, aby se šťourali v mých záležitostech a vyhrožovali mi. Ven!“

„Omlouvám se, Holmesi,“ řekl jsem, zatímco se policejní bryčka kodrcala pryč z těch špinavých koutů a nadsakovala po hlavní ulici Whitechapele. „Poněkud jsem to zkazil.“

„Ano, Watsone, zkazil,“ podotkl Holmes. „Ale to už nezměníme. Krom toho, není vše ztraceno.“ Z kapsy saka vytáhl zápisník.

„Ukradl jste mu deník!“ zvolal Bradstreet.

„Vypůjčil jsem si ho, inspektore, vypůjčil. Toto je dokument, který pan Cotford vybral jako nejlepší ukázkou nesrovnalostí v Drákulovských spisech. Vzhledem k tomu, že je to první svazek, po němž sáhl, dává smysl, že je nejdůležitější. Když se obrátil proti nám, věděl jsem, že bez něj nemohu odejít. Až skončíme, samozřejmě tu knihu vložím do vašich rukou, inspektore, abyste ji mohl svému bývalému kolegovi vrátit, pokud si to budete přát.“

Bradstreet nevypadal moc šťastně. Možná neschvaloval Holmesovy úskoky, ale spíše se mu nelíbila představa, že bude muset knihu vrátit Cotfordovi a vysvětlit, proč jsme mu ji vzali.

„Takže, kam teď, Holmesi?“ zeptal jsem se.

„Na Baker Street. Čeká vás spousta čtení, Watsone, pokud mi máte být ku prospěchu. Inspektore Bradstreete, mohl bych vás požádat o laskavost?“

„Zajisté, pane Holmesi.“

„Strčte nos do záležitostí tolika detektivů, u kolika se jen odvážíte, a najděte co nejvíce poznámek – nehledě na to, jak málo jich bude –, které zapsali ohledně vyšetřování případu Drákula. A vezměte útokem také policejní spisy. Pitevní zprávy, výpovědi svědků, obžaloby – cokoli, co má sebenepatrnější souvislost s případem.